

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

ละเอียดลอมมากพระพุทธเจ้าสอนสัตว์โลก

ก่อนจ้งหัน

ธาตุขันธ์ไม่ทราบเป็นอะไร เบื่ออาหาร สองสามวันมานี้เบื่ออาหาร มองดูอาหารนี่ชยะๆ มันเป็นอะไรก็ไม่รู้ ก็ไม่ได้เจ็บไข้ได้ป่วยอะไร แต่ก็ฉันไม่ได้ มันเบื่ออาหาร เต็มวันเบื่ออาหาร หรือมันจะตายเอาแล้วมันถึงเบื่ออาหาร คนจะตายคนเบื่ออาหาร นี่ก็เบื่ออาหาร เอ้า มันจะเบื่อไปถึงไหนวะ เป็นทุกแบบ ฉันจ้งหันไม่ได้มาสองสามวันแหละ มันเบื่ออาหาร ก็อยู่ธรรมดาไม่ได้เป็นไข้เป็นหนาวอะไร แต่มันก็เป็นเอง เบื่ออาหาร เอ้า เบื่อไป กินมาตั้งแต่วันเกิด มันพึ่งจะมาเบื่ออาหาร แปลกอยู่นะ

เวลามันหิวข้าวจนตัวสั่นนี้มี ไปบ้านสงเป็อย บ้านนั้นไม่ลืมนคุณจนกระทั่งปานนี้ นะ ฟังลึกลึกมาก จากบ้านนี้ไปข้าวก็กินสองสามคำ ถึงบ้านสงเป็อย กำลังหิวข้าวเป็นประมาณ พอไปเขาหาสำหรับมาให้เลย ทิดคำเอาสำหรับออกมาเลย พอเอามาเราอยากกราบคนเสียก่อน กราบสำหรับเสียก่อนถึงจะมากินข้าว คือมันหิวมากขนาดนั้นละ วันหลังก็อีก บ้านหลังนี้ละ เลยไม่ลืมนคุณเตียวนี้ บ้านสงเป็อยบ้านทิดคำ เขาเป็นเพื่อนกับพี่ชาย กับนายฝาย สามคนสามก้อนเส้าเป็นเพื่อนกัน พี่ชายเราก็เป็นเพื่อนกับนั้นอยู่ พอไปนั้นแล้วพูดกันไปพูดกันมาไปรู้เรื่องกันอย่างนั้น เราก็อยากกราบเขาอีก บ้านนี้สองหนแล้วนะ มาจากกุ่มภวามานั้นอีก พอมาถึงเขาก็หาสำหรับมาให้ โอ๊ย เราอยากกราบคน เราอยากกราบจนกระทั่งหมาเขานู่นนะ ความเห็นคุณนะไม่ใช่ธรรมดา เป็นอย่างนั้นละ เลยไม่ลืมนคุณจนกระทั่งปานนี้

ไอ้ ก็คืออยู่นิสัยเป็นนิสัยกตัญญูดี ไปเขาหาข้าวมาให้กิน เราอยากไปกราบคนเสียก่อนถึงมากินข้าว มาจากกุ่มภวาพอนั่งบ๊ีบ เขาหาสำหรับมาให้แล้ว เราอยากไปกราบจนกระทั่งหมาเขาเสียก่อนถึงจะมากินข้าว มันไม่ลืมนะ เป็นอย่างนั้นจนกระทั่งทุกวันนี้ บ้านนี้ฟังลึกลึกมาก นิสัยนี้ก็ดีอันหนึ่ง ใครมาทำคุณต่อเราไม่ลืมนะฟังลึกลึกมากทีเดียว อันนี้ดีอันหนึ่ง เป็นกตัญญูกตเวทียุคุณ จากกุ่มภวาพามาบ้านสงเป็อย เขาหาข้าวมาให้กิน พอไปนั่งบ๊ีบเขายกสำหรับมาให้กิน โอ๊ย เราอยากกราบจนกระทั่งหมาเขานู่นนะ เพราะเห็นคุณเขา กราบเจ้าของ กราบหมาด้วย แล้วถึงจะมากินข้าว

หลังจ้งหัน

ทุกวันนี้เราอนุโลมตามธาตุขันธ์นะ พอว่าหนาวก็เอาผ้ามาห่ม ไม่ผิด ในพระวินัยท่านห้ามไม่ให้พระ เว้นแต่พระเป็นไข้ ห้ามไม่ให้ก่อไฟผิงหนึ่ง ห้ามไม่ให้ผิงไฟหนึ่ง นั้น ท่านสอนให้ตื่นเนื้อตื่นตัวขนาดไหน พระพุทธเจ้าเป็นศาสดาเอกของโลก เป็น

พระเจ้าแผ่นดินด้วยเสด็จออกทรงผนวช ได้รับความสุขสำราญบานใจขนาดไหน แล้วไปทรมานพระองค์อย่างนั้น ตั้งแต่นั้นก็ให้บรรดาสาวกทั้งหลายดำเนินตาม ไม่ให้ผิงไฟ ไม่ให้ก่อไฟผิง เว้นแต่ภิกษุใช้ นอกนั้นก็ห้าม ปรับอาบัติด้วย เพื่อให้มีความเข้มแข็งในการประพฤติปฏิบัติ การนั่งการนอนจะไปหาที่นั่งที่อ่อนๆ นุ่มๆ นิ่มๆ อย่างนี้ไม่นิยม ปรับอาบัติอีกด้วยนะ อจุจาสยณ มหาสยนา เวมณี เพียงศีล ๘ เท่านั้นก็ไม่ให้นั่งให้นอนบนที่นั่งที่นอนอันสูง ภายในยึดด้วยนุ่นและสำลี เพียงรักษาศีล ๘ ส่วนที่ศีลของพระสูงกว่านั้นข้ามไปหมด ไม่แตะ ไม่ให้นอน ให้ตื่นเนื้อตื่นตัวตลอดเวลา

พระพุทธเจ้าสอนสัตว์โลกอ่านดูแล้วซึ่งมาก การหลับการนอนกะเวล่ำเวลาให้นอน ก็มีแต่การเดินจงกรมนั่งสมาธิภาวนาเสียด้วยนะ ไม่ได้มีไปทำงานนั้นงานนี้ยุ่งนี้ยุ่งนี้ งานใน **อปัลณกปฏิบัติ** การปฏิบัติไม่ผิด ตรงแนวต่อมรรคผลนิพพานให้ปฏิบัติอย่างนี้ ท่านสอนไว้ อ่านละเอียดลออเพราะอ่านด้วยความตั้งใจ ซึ่งใจนะ ไม่มีอะไรจะขัดใจในคำสอนของพระพุทธเจ้า น้อมรับๆ เลย เราก็ปีนตายไปตามนั้นละ **อปัลณกปฏิบัติ** เรียกว่าการปฏิบัติไม่ผิด ตรงแนวต่อมรรคผลนิพพาน ให้ปฏิบัติอย่างนี้

สอนการหลับการนอน ให้ตื่นเป็นเวล่ำเวลา ไม่ช้าๆ ชากๆ อืดอาดเนือยยานั้นละท่านสอนพระ ลูกศิษย์ลูกหาของท่านสอนอย่างนั้น นอนก็กำหนดเวลานอน เช่น ปฐมยามทำความเพียร พอมัชฌิมยามให้พักผ่อน ปัจฉิมยามให้ลุก มีสามยาม ยามละสี่ชั่วโมง ถึงสี่ทุ่ม พักก็พักได้ จากนั้นก็ไปถึงตีสามหรืออะไรก็ให้ลุก ลุกแล้วลงเดินจงกรม ถ้ามั่นงว่งลงเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา ท่านไม่ได้บอกให้ไปแตะกระดานนั้นแตะหนังสือนี้ แทะหัวกิเลสอยู่ในนี้ซี

ดูให้ละเอียดลออชิตูธรรมพระพุทธเจ้าจะซึ่งมากที่สุดที่เดียว สอนละเอียดลออมากตามกิเลส แม้เช่นนั้นก็ไม่ทันมัน เวลาจะนอนให้นอนตะแคงข้างขวาท่านสอน แต่ไม่ได้ปรับอาบัตินะ นี่เป็นธรรมสอน ถ้าเป็นวินัยปรับอาบัติ แต่นี่ท่านสอนเป็นธรรม สอนวิธีนอน นอนตะแคงข้างขวา เวลาจะหลับก็กำหนดว่าจะตื่นตามเวลา กำหนดเอาไว้ พอตื่นแล้วก็ลุก ถ้านั่งภาวนามั่นงว่งให้ลงเดินจงกรม ถ้าเดินจงกรมแล้วมันไม่งว่งละ ถ้านั่งงว่งท่านสอนอย่างนั้นละ นี่ดูเอาละเอียดลออมากพระพุทธเจ้าสอนสัตว์โลก

สี่ชั่วโมงปฐมยามประกอบความเพียรถึงสี่ทุ่ม พักนอน ตีสองนอนสี่ชั่วโมงให้ตื่นตื่นแล้วถ้ามั่นงว่งให้ลงเดินจงกรม ท่านสอนภาวนาเพื่อมรรคผลนิพพาน แล้วกลางวันหากจะหลับบ้างก็ได้ ท่านว่าอย่างนั้นนะ จะพักหลับบ้าง ถ้ามั่นเพียบตอนประกอบความเพียรกลางคืน มันเหน็ดเหนื่อยเมื่อล้าจะพักบ้างก็ได้ ให้ปิดประตูมิดชิด อย่าให้ใครเห็นอากัปกิริยาของการนอนเรา นั้น ท่านสอนขนาดนั้นนะ

พระพุทธเจ้า เหมือนราชสีห์นอน เหมือนเสื่อนอน ระวังตลอด เสื่อหรือราชสีห์นอนมี สติระมัดระวังตัว ตื่นเนื้อตื่นตัวตลอด

นี่ละตามหลักท่านสอนพระนะ ให้กำหนดไว้พอถึงเวลาแล้วจะตื่น ไม่ใช่นอน แบบจมไปเลย พอตื่นแล้วก็ลุก ถ้าจะง่วงก็ลงเดินจงกรม บอกละเอียดล่อ เรื่องสติเป็น สำคัญ ไม่ให้พลังเปลอสติ เลินเล่อเปลอสติไม่ดี ให้มีสติตลอด ฟังซิ นี่ละผู้จะฆ่ากิเลส ให้มีสติตลอด เรื่องสติให้ระวังอยู่เสมอ ไม่ให้เลินเล่อเปลอสติแบบสัตว์ ยังไม่ตายก็ นอนคอยเขียงอยู่แล้วใช้ไม่ได้ นั่นละท่านสอนพระ สอนละเอียดล่อมากนะ คือนอนก็ ให้กำหนดเวลานอนเวลาตื่น แล้วออกเดินจงกรม นั่งมันจะง่วงให้ออกลงเดินจงกรม กลางวันหากจะพักบ้างก็ได้ ท่านว่าอย่างนั้น กลางวันหากจะพักบ้างก็ได้ให้ปิดให้มืดซิด อย่าให้ใครต่อใครมามองเห็นเวลาหลับนอน นั่นท่านระมัดระวังขนาดนั้น อากัปกิริยา ของการนอนไม่ให้ใครเห็น

นี่ละธรรมที่ท่านสอน **อปินณกปฏิปทา** การปฏิบัติไม่ผิด แปลแล้วว่าอย่างนั้น ให้ปฏิบัติอย่างนี้ มีความตื่นเนื้อตื่นตัวอยู่เสมอ สอนผู้จะฆ่ากิเลสให้พ้นจากกิเลสตัณหา ทั้งหลายสอนอย่างนี้ ให้ปฏิบัติอย่างนี้ ไม่ให้นอนใจ การขบการฉันให้ฉันแต่น้อย ไม่ให้ ฉันมากมันอึดอาดเนือยนายซีเกียด นอนไม่ตื่น ฉันแต่น้อยพอยังอึดอาดให้เป็นไป นี่ละ นำเอามาสอน วิธีท่านสอนพระท่านสอนอย่างนั้น

แต่เรามันมักจะเลยเถิด ท่านว่าอดอาหารดี ท่านว่าอย่างนั้น เรื่องอดอาหารดี การภาวนาคล่องตัว แล้วไปทำเป็นอย่างนั้นจริงๆ คืออดอาหารไม่ค่อยฉันละ การนอน ไม่ง่วงเหงา แล้วนอนแต่จับหนึ่งตื่น ที่นี้มันก็อดเรื่อยๆ ซิ อดไปจนท้องเสียเราก็ตี มัน ไม่พอดี มันผาดโผน คือเห็นว่าอดอาหารดีเลยอดเรื่อยๆ อดเรื่อยๆเลย ถ้าฉันจ้งหันเข้าไป แล้วรู้สึกว่ามันเหมือนกับรถบรรทุกของหนัก อึดอาดๆ ไม่คล่องตัว เลยผ่อนอาหาร อดอาหาร ผ่อนมันไม่ถึงใจอีกละ อดอาหาร อดไปอดมากก็ท้องเสีย มันไม่พอดีเรา ท้องเสีย ถ้ายไม่หยุด

นี่เราก้ยังไม่ลืมหอมเต็ง แกเอายามาให้เราฉัน คือเราถ่ายถ่ายเพราะอันนี้ละ เพราะการฝึกกรรมตนเอง ไม่ค่อยฉัน นานเข้าไปๆ มันก็ท้องเสีย ท้องเสียถ่ายไม่หยุด เลยหอมเต็งเอายามาให้ฉัน หายเลยนะ เรายังไม่ลืมหอมเต็งนะเอายามาให้ฉัน อยู่ กรุงเทพฯแกซื้อเต็ง เป็นคนจีน หอมเต็งเอายามาให้ฉันเลยหาย มันถ่ายออกเสียจนมัน จะเอาให้ตายจริงๆ นี่ก็เพราะเราอดอาหารมามาก ที่นี้เวลามันไปมันเตลิดมันจะไม่อยู่ พอยาหอมเต็งมาหักปั๊บเลยหยุด จากนั้นมาเราได้ระมัดระวังการอดเรื่อยมา

เวลาเร่งความเพียรมากๆ มันเอาจริงเอาจ้งมากนะเวลาเร่งความเพียร อย่างทุก วันนี่ไม่ได้เรื่องละ ถ้าอดอาหารก็ไม่เห็นคิดว่าจะอดทุกวันนี้ แต่ก่อนมีแต่ขยับเรื่อย กิน

ก็ไม่ให้กินมาก ชยับเรื่อย มีข้อบังคับบังคับกันอยู่ตลอดๆ แต่ทุกวันนี้ไม่บังคับมันก็ฉันไม่ได้ อย่างวันนี้ฉันไม่ได้ เฒ่าแก่มาแล้วก็อนุโลมตาม พุดให้มันชัดเจนเสียคือที่ท่านฝึกทรมานหมายถึงฆ่ากิเลสนะ กิเลสสิ้นไปแล้วจะฝึกหรือไม่ฝึกก็ไม่เป็นไรละ มันต่างกัน ถ้ากิเลสสิ้นไปแล้วไม่มีใครมาเป็นข้าศึกต่อเรา เราอยากจะนอนเท่าไรก็ได้กิเลสไม่เกิดเพราะมันตายแล้ว ถ้าตอนกิเลสตื่นอยู่แล้วต้องระวัง

การหลับการนอนการขบการฉันได้ระวังทั้งนั้น ไม่ระวังไม่ใช่ผู้ปฏิบัติธรรมเพื่อมรรคผลนิพพาน ต้องเอาให้จริงให้จัง เรียกว่าทั้งวันทั้งคืนอยู่กับความเพียรตลอดเลย สติจับติดตลอด เติงจกรมนั่งสมาธิภาวนาสติจับติดๆ ๆ ตลอดเลย ไม่มีงานการใดมายุ่ง ถ้าผู้ตั้งใจจะฆ่ากิเลสจริงๆ เป็นอย่างนั้นตามที่ท่านแสดงไว้ในความพากความเพียรมีแต่การตั้งสติพิจารณาที่จะฆ่ากิเลสตลอดเวลา ไม่ให้ไปทำนั่นทำนี่เซ่อๆ ซ่าๆ ไม่ใช่กรรมฐานเพื่อฆ่ากิเลส มันกรรมฐานเพื่อพอกพูนกิเลสต่างหาก

ผู้ที่ตั้งใจจะฆ่ากิเลสจริงๆ จะไม่ให้งานใดมาเกี่ยวข้อง มีแต่งานสติคอยจับความคิดปรุงเจ้าของ มันคิดไปอะไร สติมีอยู่คิดปรุงบีบดับพร้อมๆ มันไม่ต่อเรื่องต่อราว ถ้าสติเผลอไปเมื่อไรเรื่องราวจะต่อไป เอาให้หนักขนาดนั้นความพากความเพียรไม่เช่นนั้นไม่ได้ นี่เอาเสียให้สุดยอดเสียเลย ชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของเรา การประกอบความพากเพียรก็ทุ่มกันลงเอาชีวิตเข้าว่าๆ มา มาสุดท้ายผลแสดงขึ้นเต็มเหนี่ยว เรียกว่าในชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย กิเลสก็ม้วนเสื่อ ม้วนเสื่อเพราะอย่างนี้ละ อย่างพัดกันไม่หยุดไม่ถอย

เอาจริงเอาจังมากที่สุด กิเลสก็ม้วนเสื่อ ไม่มีอะไรกวนใจ จะว่าคนว่างงานก็ไม่ผิด มันสิ้นหมดทุกอย่างแล้วก็เป็นคนว่างงาน ว่างงานถ้าเป็นโลกเขาคนว่างงานคนไม่มีงานคนจะอดตาย นั่น แต่คนว่างงานทางธรรมะนี่พอหมดแล้ว ว่างงานด้วยความพอแล้วทุกอย่าง นี่พุดให้มันชัดเจน นี่ว่างงาน ว่างงานได้แล้ว อยู่ไปอย่างนั้นละวันหนึ่งๆ ว่างงานหมดแล้ว ไม่มีอะไรจะทำ กิเลสตัวไหนวะ ว่าอย่างนั้นเลย ก็ฟาดมันขาดสะบั้นลงเห็นต่อหน้าต่อตาแล้วมันจะฟื้นขึ้นมาที่ไหนมาต่อสู้อีกหรือ เอา นั่น คราวนี้ยิ่งจะหนัก ถ้าสมมุติว่ากิเลสมันแผ่ขึ้นมาอีกให้เห็น หือ ภูนี้กว่ามึงตายหมดทั้งโคตรทั้งแซมมึงเอาโคตรไหนมาเกิดอีกมาต่อสู้อีกกับกูนะ เอานะคราวนี้ คราวนี้ละคราวนี้จะเอาใหญ่ แต่ไม่มี หมด ไม่มีเหลือเลย แสนสบาย กิเลสหมดจากหัวใจขาดสะบั้นลงไปหมดงานสิ้นสุดตรงจุดนั้น

ท่านว่า วุสิต พุรหมจรรย์ กต กรณียี พรหมจรรย์ได้อยู่จบแล้ว กิจที่ควรทำคือ การฆ่ากิเลสได้ฆ่าเสร็จเรียบร้อยแล้ว กิจอื่นที่ยิ่งไปกว่านี้กว่าการฆ่ากิเลสไม่มี แสนสบาย ท่านสอนไว้ เมื่อจิตได้ถึงขั้น วุสิต พุรหมจรรย์ เป็นอย่างเดียวกัน ไม่มีอะไรมา

กวนใจ อยู่ไปคืนหนึ่งวันหนึ่งไม่มีกำหนดเวลาเวลาเวลานั้นสมัยนี้ หมด รู้ก็รู้ด้วย
 ความบริสุทธิ์ ไม่มีอะไรบวกรวน จิตที่พ้นแล้วจากกิเลสทั้งหลายไม่มีอะไรกวน อยากจะ
 นอนสักเท่าไรนอนให้ตายก็ได้กิเลสไม่เกิด ถ้าว่าเกิดอยู่ก็เรียกว่ายังไม่หมด ถ้ามัน
 หมดแล้วมันไม่เกิด กิเลสหมด หมดจริง ๆ

อย่างที่ว่าเสียงเหมือนฟ้าดินถล่ม แผดเปรี้ยว ๆ นี้เหมือนว่าเสริมไฟกองเท่า
 ภูเขาขึ้นมา ความจริงไม่มี เป็นพลังของธรรมต่างหาก ความโกรธไม่มี นั่นเป็นอย่างนั้น
 นะ ถึงจะเสียงแผดเสียงเผาขนาดไหนก็ตามเถอะกิเลสไม่เกิด มีแต่เป็นพลังของธรรม
 เหตุผลโลกที่จะออกหนักเบาเล็กน้อยจะออกเต็มที่ แต่ความโกรธไม่มี จึงว่ากิเลส
 หมด ให้มันเห็นในหัวใจเจ้าของซี ถ้าหมดนั้นแล้วเห็นในหัวใจของก็รู้อย่างครู
 บาดอาจารย์ ยกตัวอย่างเช่นพ่อแม่ครูจารย์มั่นนี่ โอ เวลาเสียงท่านแผดเปรี้ยว ๆ ที่นี้พระ
 เณรทั้งหลายรุมเข้ามานะ เอานะฝนจะตกแล้วนะฟ้ากระหึ่มแล้ว รุมเข้ามา คือได้ฟัง
 ธรรมที่ถึงใจ เวลาท่านเปรี้ยว ๆ ธรรมท่านออกถึงใจ ๆ ไม่ใช่กิเลสออกถึงใจนะ เป็นพลัง
 ของธรรมออกล้วน ๆ เลย ฟัง แหม มันเอิบอิมนะ

ยกตัวอย่างพ่อแม่ครูจารย์มั่นนี่ละ เวลาท่านแผดเสียงนี้ โห ใครจะไปสู้ได้หรือ
 เปรี้ยว ๆ ๆ ครั้นเวลาตามรอยกันไปมันหากไปทันกันจนได้นั้นแหละ ถ้าไม่ถอยความ
 เพียรนะ พอตามหลังกันไปแล้ว อ้อ นี่มันเสียงอรรถเสียงธรรม พลังของธรรมต่างหาก
 ไม่ใช่พลังของกิเลส กิเลสสิ้นไปแล้วเอาอะไรมาเป็นความโกรธ แน่ะไม่มี มีแต่พลังของ
 ธรรมพุ่ง ๆ เลย มันก็จับได้ ทันกันแล้ว รู้ ถ้ามันรู้อย่างเดียวกันแล้วก็ไม่ถามใคร ถ้าไม่รู้อัน
 หนึ่งอย่างเดียวกันแล้วมันก็เถียงกันวันยังค่ำ เช่นจะฆ่ากิเลสแล้วนอนสักหน่อยดีนะ นั่นเถียง
 แล้ว มันเถียงนะ พักสักหน่อยก่อน มันไม่สักหน่อยเอาจนหมอนแตก ว่าอย่างนั้นเลย

เราทำสุดขีดเราก็ดีเรื่องความพากความเพียร มันจะเป็นวาสนาอันนวยอะไรก็ไม่
 ทราบ ว่าอะไรเป็นอันนั้นนะ มันจะเป็นนิสัยวาสนามันมาพร้อมกันหรืออะไรก็ไม่รู้ ว่า
 อะไรเป็นอันนั้นเลย ขาดกับมือ ๆ ไม่มีคำว่าเหลาะแหละ ถ้าลงทำอะไรแล้วเอาจริงจัง
 มาก นี่ก็เหมือนกัน ฆ่ากิเลสก็เอาอย่างว่าละ ฟาดมันขาดสะบั้นลงไปแล้วสบาย ไม่มี
 กิเลสตัวไหน สบายไปเลย วันกิเลสขาดสะบั้นเราก็เคยพูดแล้ว วันที่ ๑๕ พฤษภาคม
 ๒๔๙๓ หลังวัดดอยธรรมเจดีย์ นั่นละกิเลสขาดสะบั้น ตั้งแต่นั้นมาไม่เห็นกิเลสตัวไหน
 มาแสดงเลย จึงว่ามันตายจริงๆ ถ้ามันไม่ตายจริงมันฟื้นได้ นี่มันไม่ฟื้น เจ็บเลย สบาย
 เลย

นี่เราอยู่กับพี่น้องทั้งหลายเราก็อยู่ด้วยความว่างงาน พุดตรง ๆ อย่างนี้ละ
 ว่างงาน งานกิเลสตัณหาที่จะให้ฆ่าให้ฟื้นรับกันนี้ไม่มี หมด จะไปอะไรมาอะไร
 มันก็เป็นความว่างงาน อยู่อย่างนั้น เป็นคนว่างงาน ไม่มีข้าศึกตลอด ว่าอย่างนั้นเถอะ

พูดง่าย ๆ ถ้าเป็นเรื่องอรรถเรื่องธรรมแล้วว่างงาน คือไม่มีข้าศึกตลอด ถ้าเป็นฆราวาสว่างงานนี้มันจะตายแล้วไฉนนะ เข้าใจไหม มันว่างงาน มันไม่มีงานทำมันไม่ได้สะแตกเข้าใจไหม ถ้าจิตว่างงานฆ่าหมดอะไรแล้วว่างงานว่างหมดตลอด อยู่ไปก็มีแต่มีดกับแจ็ก ๆ ไม่เห็นหมายอะไรสักอย่าง ธรรมชาตินี้มันจำอยู่

นั่นละธรรมพระพุทธเจ้าสอนเล่นเมื่อไร สอนจริงเรื่องสวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้ว ขอให้ปฏิบัติตามนั้นเถิดจะไม่เป็นอื่น ต้องเป็นไปตามลูกศิษย์มีครูนั้นละ ให้พากันจำเอานะ นี่ก็เพิ่มเติมกำลังละ ในชาตินี้เป็นชาติที่สุดเหวี่ยงกับกิเลสตัณหา จะเป็นวาสนาอะไรมารวมกันก็ไม่ทราบ คว่าอะไรมันจริงในชาตินี้ละ มันจะถึงพร้อมกันอะไรไม่ทราบ ว่าอะไรเอาจริง ๆ ให้เห็นถึงพริกถึงขิง ๆ ไม่เหลาะแหละ เอาจนขาดสะบั้นเห็นผลประจักษ์ ๆ มาเรื่อย

ทุกวันนี้ก็เป็นคนว่างงานแล้ว ไม่มีอะไรแก้ อยู่ไปกินไปวันหนึ่ง ๆ ดูนินฟ้านี้ก็นอก ๆ นะ ดินฟ้าอากาศดูนอก ๆ ดูภายในสว่างจ้า นี่ละนิพพานเที่ยงอยู่ตรงนั้นนะ ไม่มีอนิจจัง ทุกข์ อนตตา เข้าไปเกี่ยวข้อง นิพพานเที่ยง จิตที่บริสุทธิ์ล้วน ๆ แล้วนิพพานเที่ยง อันนั้นละ หรือธรรมธาตุ ธรรมธาตุกับนิพพานเที่ยงเป็นอันเดียวกัน เป็นไวพจน์ใช้แทนกันได้ นิพพานเที่ยงหรือธรรมธาตุ จิตเป็นธรรมธาตุ สังขารร่างกายมันเป็นของมันก็รู้ ธรรมชาติที่เป็นธรรมธาตุก็รู้ ไม่ได้เข้ามาเกี่ยวข้องกัน ไม่มีวันคืนปีเดือนมาหาธรรมธาตุ กฏอนิจจัง ทุกข์ อนตตาไม่มี นั่นละท่านว่านิพพานเที่ยง พากันจำเอา เอาละพอ

รับชมรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และทางสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

พร้อมเครือข่ายทั่วประเทศ